

татъчна подготовка и опитност по карането общественитѣ работи. Така бѣхме отговорили приблизително и на Гладстона по тоя въпросъ, както може да помни читателтъ. Любопитното е, че многоопитниятъ публицистъ ни поиска даже и единъ какъвто и да е списъкъ отъ лица, на които би било възможно да се дадатъ служби, и ние не отказахме да му изпратимъ послѣ такъвъ списъкъ, съ молба обаче да не го обнародва по причини, които всѣки разбира. Любопитното е още и това, че, като споменахме мимоходомъ за черковния ни въпросъ, той смѣнка нѣщо, па ни каза, че добръ ще сторимъ, ако въ борбата ни за политическа свобода ние не мѣсимъ черковни въпроси и не задѣваме по какъвто и да е начинъ другитѣ съсѣдни и християнски народи въ Турция, че това на Западъ, особено въ Франция сега, каза, могло да произведе не добро впечатление, а могло още и да омалоуми симпатиитѣ на просвѣтления и политически свѣтъ къмъ насъ и нашето дѣло. „Отстранявайте, ни каза, религиозни и черковни въпроси въ дѣйствиата си за политическа автономия“. Най-послѣ стариятъ, но повтарямъ още веднажъ, читавиятъ, живостниятъ и многоизпитаниятъ публицистъ ни посвѣтва да идемъ да посѣтимъ, освѣнъ министра на външнитѣ дѣла, и други по-извѣстни нѣкои държавни мѣже въ Парижъ, па ни покани да идемъ да видимъ и него още веднажъ, че той желаялъ да се разговори съ насъ повторно и по-надълго. Попитахме го, дали може ни да една прѣпоръжка за г. Тиера, знаменития държавникъ и историкъ на французската революция, бивши министъръ и доскорошенъ тогава прѣдседателъ на основаната отъ него сегашна французска република. „Съ голѣмо удоволствие, ни отговори, но това да стане, кога дойдете втори пѣтъ, слѣдъ като видите г. министра на външнитѣ дѣла. Азъ